

Sygn. akt VI Gz 123/17

POSTANOWIENIE

Dnia 09 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Jerzy P. Naworski

Sędziowie: SO Zbigniew Krepski, SO Małgorzata Bartczak-Sobierajska

po rozpoznaniu w dniu 09 czerwca 2017 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. D.

przeciwko P. C.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 14 marca 2017 r., sygn. akt V GC 196/17

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Małgorzata Bartczak-Sobierajska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Toruniu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lublinie - Wschód. Zarzut pozwanego zawarty w sprzeciwie od nakazu zapłaty dotyczący niewłaściwości miejscowej sądu w Toruniu został uznany za zasadny. Sąd pierwszej instancji podkreślił, że w myśl art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. powód w sytuacji, w której kieruje pozew do innego sądu niż ogólnie właściwy powinien przytoczyć w pozwie okoliczności faktyczne uzasadniające właściwość sądu. Powód w uzasadnieniu pozwu jedynie powołał się na art. 34 k.p.c. i art. 454 k.c.

Sąd pierwszej instancji odniósł się też do stanowiska powoda, że właściwość miejscowa sądu w Toruniu wynika z obowiązku zapłaty przez pozwanego należności w F., gdzie powód ma siedzibę. Sąd a quo uznał je za nieznajdujące oparcia w dołączonych do pozwu dokumentach, gdyż wskazana miejscowość nie została wymieniona w żadnej z faktur, a siedziba powoda mieści się w G. D.. Sąd ten podkreślił też, że w fakturach wskazano na bank w B., ale faktury nie zostały przez pozwanego podpisane, a samo wskazanie dłużnikowi przez wierzyciela rachunku bankowego nie rozstrzyga o miejscu spełnienia świadczenia. W związku z tym Sąd a quo na podstawie art. 200 § 1w zw. z art. 27 § 1 k.p.c. orzekł jak w zaskarżonym postanowieniu (k. 106-106, s. 2).

W zażaleniu na to postanowienie powód wniósł o jego uchylenie podnosząc, że w świetle powołanych w uzasadnieniu pozwu przepisów art. 34 k.p.c. w zw. z art. 454 k.c. miejscem spełnienia świadczenia pieniężnego jest siedziba wierzyciela, a ta mieści się w G.-D., co przesądza o właściwości sądu gospodarczego w Toruniu (k. 110-111).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

W pozwie powód powołał się na właściwość przemienną wynikającą z art. 34 k.p.c. w zw. z art. 454 k.c. Wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji, i mimo pomyłki skarżącego w określeniu siedziby powoda (G., a nie F.), w świetle art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. istniały podstawy do przyjęcia właściwości przemienną sądu w Toruniu, o której mowa w art. 34 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem, powództwo o wykonanie umowy można wytoczyć przed sąd miejsca jej wykonania. Miejsce wykonania umowy, w braku wyraźnego oznaczenia go przez strony lub z uwagi na właściwość zobowiązania, określają reguły wyrażone w art. 454 § 1 i 2 k.c., wedle których dług pieniężny ma charakter oddawczy, a zatem o miejscu jego spełnienia decyduje siedziba wierzyciela, a jeżeli zobowiązanie ma związek z przedsiębiorstwem wierzyciela - siedziba jego przedsiębiorstwa w chwili spełnienia świadczenia.

Ponieważ siedzibą powoda i siedzibą jego przedsiębiorstwa jest G. D., a więc miejscowość objęta właściwością Sądu Rejonowego w Toruniu - Sądu Gospodarczego, powód, korzystając z właściwości przemienną, wytoczył powództwa przed sąd właściwy miejscowo.

Rozważania Sądu pierwszej instancji na temat banku, w którym miała nastąpić płatność należności są bezprzedmiotowe. Uznanie siedziby banku prowadzącego rachunek wierzyciela za miejsce spełnienia świadczenia pieniężnego jest dopuszczalne tylko w tych przypadkach, w których obie strony wyraziły zgodę na zapłatę na określony rachunek wierzyciela. Jeżeli takiej zgody nie ma o miejscu spełnienia świadczenia pieniężnego nie decyduje siedziba banku prowadzącego rachunek wierzyciela, lecz jego miejsce zamieszkania lub siedziba (siedziba przedsiębiorstwa) w chwili spełnienia świadczenia. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 14 lutego 2002 r. (III CZP 81/2001, OSNC 2002, nr 11, poz. 131), do którego zresztą nawiązał Sąd Rejonowy.

Skoro zaskarżone postanowienie zapadło z naruszeniem art. 34 k.p.c. należało je uchylić (art. 386 § 1 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.). O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnie Sąd Rejonowy w orzeczeniu kończącym sprawę (art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c.).

Jerzy P. Naworski

Zbigniew Krepski Małgorzata Bartczak-Sobierajska

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)